

רע"פ 2393/15 - דיאמימון 2000 (1987) בע"מ, אריק מימון נגד הועדה המקומית לתכנון ובניה נתניה

בבית המשפט העליון

רע"פ 2393/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקשים:

1. דיאמימון 2000 (1987) בע"מ
2. אריק מימון

נ ג ד

המשיבה:

הועדה המקומית לתכנון ובניה נתניה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד, בעפ"א 9306-07-13, מיום
1.3.2015, שניתן על-ידי כב' השופטת ש' בן שלמה

בשם המבקשים:

עו"ד דוד ליבאי; עו"ד קנת מן; עו"ד אלכס רייס-

סורוקין

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, בעפ"א 9306-07-13 (כב' השופטת ש' בן שלמה), מיום 1.3.2015, בגדרו נדחה ערעורם של המבקשים על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים בנתניה, בחע"מ 4165-08 (כב' השופטת הבכירה א' טלמור), מיום 2.5.2013.

עמוד 1

2. נגד המבקשים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירה של אי קיום צו בית משפט, לפי סעיפים 210 ו- 253 ל#21; התשכ"ה - 1965 (להלן: חוק התכנון והבניה). מכתב האישום שהוגש נגש המבקשים עולה, כי ביום 17.6.2001 הרשיע בית המשפט לעניינים מקומיים את המבקשת 1, בבניה ללא היתר של מבנה בשטח של 137.8 מ"ר, ומבנה סמוך נוסף, בשטח של 12 מ"ר. מדובר במבנים שנבנו בצמוד לבניין קיים, ללא היתר, ברחוב גד מכנס בנתניה. נוכח האמור, הורה בית המשפט לעניינים מקומיים למבקשים להרוס את הבניה, ולהתאימה להיתר הקיים, וזאת עד ליום 17.6.2003 (עמ"ק 870/96, מיום 17.6.2001). בביקורת שנערכה במקרקעין, ביום 22.1.2008, נמצא כי המבנים עדיין עומדים על תילם, מבלי שהוצא בגינם היתר בניה מתאים.

3. ביום 20.3.2013, הרשיע בית המשפט לעניינים מקומיים את המבקשים בעבירה שיוחסה להם בכתב האישום, בקובעו כי: "אחריותו של נאשם 2 [המבקש 2] לביצוע העבירה נובעת מעצם היותו נושא משרה, מנהל פעיל בנאשמת 1 [מבקשת 1] [...] הוכחו בפני העובדות המפורטות בכתב האישום ואני מרשיעה את הנאשמים [המבקשים] בעבירות כתב האישום לפי סעיפי האישום המיוחסים להם".

4. עוד טרם שניתן גזר הדין, הגישו המבקשים בקשה להגשת ראיות חדשות ולביטול הרשעתם. המבקשים טענו כי יש בעדויות החדשות שבידיהם כדי "להפוך את הקערה על פיה ולזכותם". ביום 2.5.2013, דחה בית המשפט לעניינים מקומיים את הבקשה, בצינו כי: "הנאשמים [המבקשים] היו מיוצגים כל העת על-ידי עורך דין מטעמם, זכויותיהם נשמרו כדין, הוצג לבית המשפט מלוא חומר הראיות במהלך התקופה הממושכת שבה התנהלו הדיונים בתיק זה [...] אין ולא מצאתי כל מקום לביטול הכרעת הדין מיום 20.3.2013 ולהבאת ראיות נוספות".

ביום 21.5.2013, גזר בית המשפט לעניינים מקומיים את עונשם של המבקשים. על המבקש 2, הוטלו 3 חודשי מאסר על תנאי, למשך שנתיים, לבל יעבור עבירה שעניינה אי קיום צו בית משפט; קנס בסך של 25,000 ש"ח או 60 ימי מאסר תמורתו; והתחייבות בסך 25,000 ₪, למשך שנתיים, להימנע מלעבור כל עבירה לפי פרק י' לחוק התכנון והבנייה, לרבות עבירה שעניינה אי קיום צו בית משפט. על המבקשת 1, הוטל קנס בסך של 35,000 ₪; והתחייבות בסך 50,000 ₪, למשך שנתיים, להימנע מלעבור כל עבירה לפי פרק י' לחוק התכנון והבנייה, לרבות עבירה שעניינה אי קיום צו בית משפט.

5. המבקשים ערערו לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים, ובין היתר, גם על ההחלטה לדחות את בקשתם להוספת ראיות בתיק. ביום 1.3.2015, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורם של המבקשים על שני חלקיו, הן לעניין הכרעת הדין, והן לעניין גזר הדין. עוד קבע בית המשפט המחוזי, כי: "אין מקום להתערב בהחלטת בית משפט קמא שלא לאפשר הוספת ראיות לאחר מתן הכרעת הדין. את הראיות שביקשו המערערים [המבקשים] להוסיף, ניתן היה להגיש במסגרת פרשת ההגנה, עת היו מיוצגים על-ידי עו"ד חימי".

הבקשה לרשות ערעור

6. בבקשה שלפניי, חוזרים המבקשים על טענותיהם כלפי החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים, שלא

להיעתר לבקשה להגשת ראיות נוספות. נטען, בהקשר זה, כי ההחלטה דנן עולה כדי אי-צדק ועיוות דין כלפי המבקשים, ומצדיקה, בנסיבות העניין, מתן רשות ערעור.

דין והכרעה

7. הלכה מושרשת וידועה היא, כי בקשות רשות ערעור תתקבלנה רק לעיתים רחוקות, כאשר הבקשה מעלה שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה עקרונית, החורגת מעניינם של הצדדים, או במקרים בהם מתעורר חשש לעיוות דין או אי-צדק שנגרמו למבקש (רע"פ 2039/15 גריב נ' מדינת ישראל (2.4.2015); רע"פ 890/15 יונגר נ' מדינת ישראל (2.4.2015); רע"פ 2136/15 פלוני נ' מדינת ישראל (29.3.2015)). עניינם של המבקשים אינו עומד בתנאים אשר פורטו לעיל, לשם קבלת רשות ערעור בפני בית משפט זה. בקשתם עוסקת בהחלטה שלא לאפשר להם להגיש ראיות נוספות, לאחר שניתנה הכרעת הדין בעניינם. ככזו, אין הבקשה מעלה כל שאלה משפטית או ציבורית רחבת היקף. כמו כן, לא מצאתי כי מדובר באותם מקרים חריגים העולים כדי אי-צדק או עיוות דין שנגרם למבקשים, ולפיכך דין הבקשה להידחות מטעם זה בלבד.

8. למעלה מן הנדרש, אתייחס בקצרה גם לגופם של דברים. המבקשים הגישו בקשה להוספת ראיות לאחר מתן הכרעת הדין, ולאחר שהחליפו את ייצוגם. ככלל, על בעלי הדין להביא את ראיותיהם בפני הערכאה הדיונית במועד שמיעת הראיות. לכלל זה יש חריג בצידו, המוצא את עיגונו בהוראת סעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, וכן בהלכה הפסוקה, לפיה "בצד הכלל, כי הראיות צריכות להיות מובאות בזמן הרגיל והמקובל, יש להכיר בשיקול-דעת בית המשפט לסטות מהכלל, במקרה שהוא ימצא זאת לנחוץ. הפעלת שיקול-דעת זה אינה צריכה להיות עניין שבשגרה. יש להניח, כי ככל שהצד התרחק מהמועד הקבוע בחוק להבאת ראיות, וככל שהמשפט מתקרב לשלב מתן פסק הדין, כך יקשה לשכנע את בית המשפט להפעיל את שיקול הדעת" (ע"פ 951/80 קניר נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(3), 505 (להלן: הלכת קניר)). גישה זו מבטאת איזון ראוי בין הצורך לשמור על הסדר המקובל של ניהול המשפט, בשים לב לעקרון סופיות הדין, נושא בעל חשיבות משל עצמו, לבין הצורך לאפשר גמישות דיונית שמטרתה למנוע עיוות דין שעלול להיגרם לנאשם.

על רקע הלכת קניר, יש לבחון את הבקשה להוספת ראיות שהוגשה על-ידי המבקשים, וכפי שציינה השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 5874/00 לזרובסקי נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(4) 249, 254:

"השיקולים להתיר הגשת ראיות נוספות בבית משפט קמא לאחר הכרעת הדין ובטרם ניתן גזר דין דומים ביסודם לאלה המנחים בית משפט של ערעור בשיקולו אם להתיר ראיות נוספות בשלב ערעור". (ההדגשות שלי - א.ש.)

בענייננו, המבקשים לא הרימו את הנטל המוטל על שכמם להוכיח כי התנאים להגשת ראיות חדשות מתקיימים בעניינם. המבקשים לא הראו כי לא היה ביכולתם להגיש את הראיות במסגרת פרשת ההגנה, ואף לא הראו כי יש בכוחן של הראיות החדשות לגרום לשינוי של ממש בהכרעת דינו של בית משפט השלום (רע"פ 216/13 זלוב נ' מדינת ישראל (14.1.2013); רע"פ 7709/12 סולטאן נ' מדינת ישראל (4.11.2012); ע"פ פלוני נ' מדינת ישראל (3.8.2011)). לשם הדוגמא בלבד, אפנה לבקשה להעיד את עו"ד צביקה קצף, שאותה הגישו המבקשים לבית משפט השלום, במסגרת בקשתם להוספת ראיות. לו אכן היה מדובר בעדות משמעותית מבחינתם, הדעת נותנת כי המבקשים היו

עומדים על כך שבית המשפט יזמנו לעדות במועד אחר, לאחר שלא התייצב בבית משפט השלום משום שלא חש בטוב. חרף זאת, הצהיר בא-כוחם דאז של המבקשים, "הזמנתי עד נוסף שהוא עו"ד קצף, אך אני מוותר על עדותו". לפיכך, נראה כי בדין לא התערב בית המשפט המחוזי בהחלטה שלא להתיר למבקשים להגיש ראיות נוספות, לאחר שהוכרע דינם.

9. לאור האמור, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"ו בניסן התשע"ה (15.4.2015).

ש ו פ ט
